Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

William Faulkner

Copacul dorințelor

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Redactor: Iulian Curuia
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FAULKNER, WILLIAM
Copacul dorințelor / William Faulkner; trad. de Iulia Gorzo; il. de Don Bolognese. – București: Art, 2017

ISBN 978-606-710-486-8

I. Gorzo, Iulia (trad.)
II. Bolognese, Don (il.)

821.111

William Faulkner
The Wishing Tree

© Copyright, 1964, by Victoria F. Fielden
This translation published by arrangement with Random House, a division of Penguin Random House LLC

© Editura Art, 2017, pentru prezenta ediție.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

WILLIAM FAULKNER

COPACUL DORINȚELOR

ILUSTRAȚII
DE DON BOLOGNESE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE IULIA GORZO

EDITURA
ART

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Bill a scris această Carte
pentru prietena lui, Victoria,
la aniversarea vârstei de opt ani

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

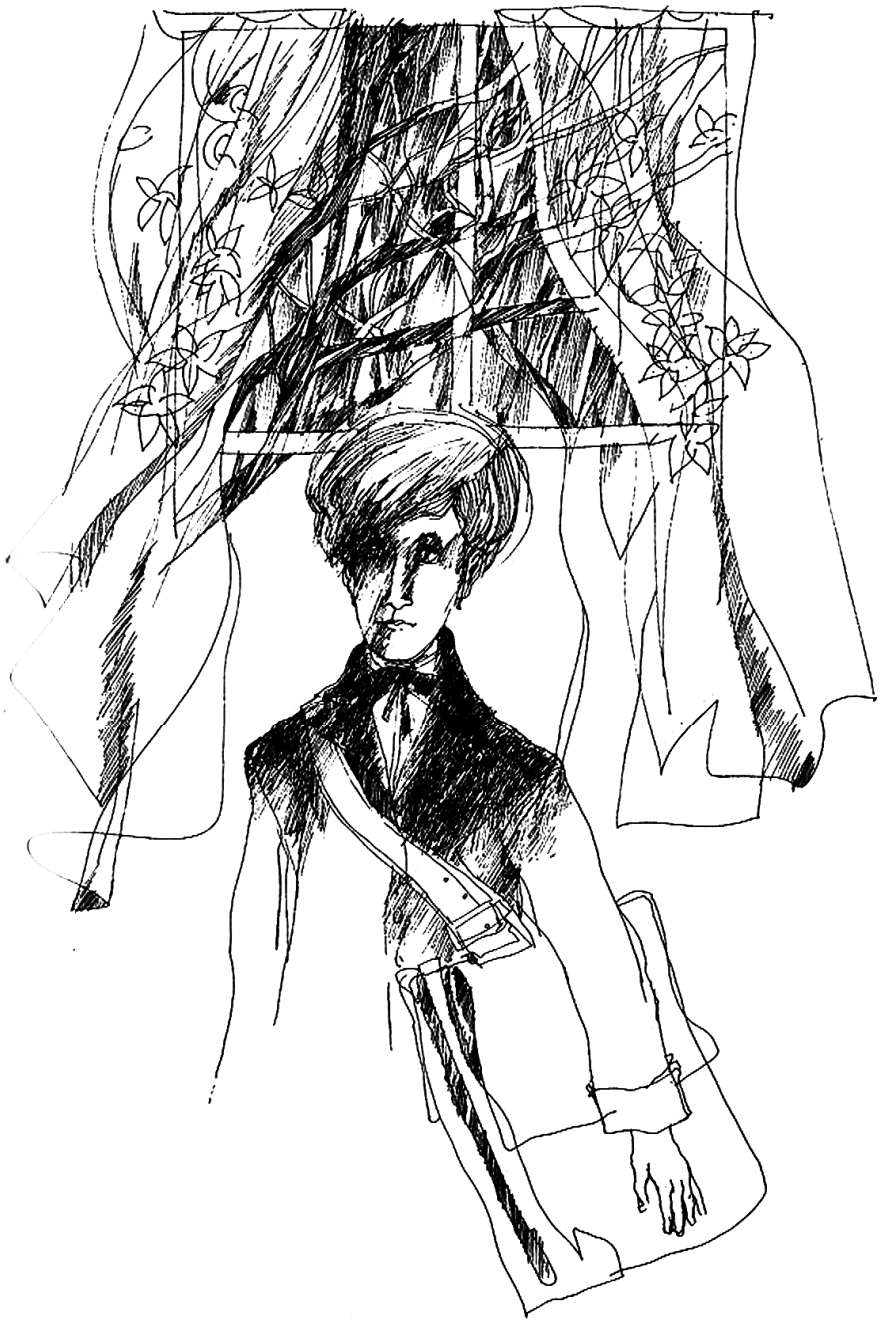

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Pentru Victoria

...am văzut muzică; am auzit clopote grave, în zile fără vânt;
aerul meu poartă aievea frunze și păsări primăvăratice.

O, ducă-se: așa și trebuie.
Să nu plângi, dar pururi să visezi; e pururi jună,
pururea frumoasă.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Dormea încă, dar simțea cum se deșteaptă din somn, înălțându-se ca un balon: parcă era un peștișor de aur într-un acvariu rotund de somn, urcând întruna prin apele calde ale somnului către suprafață. Apoi avea să se trezească.

Așa că se trezi, dar nu deschise imediat ochii. Preferă să rămână în pat, la căldură, aproape nemișcată, și parc-ar fi avut pe dinăuntru încă un balonaș care se făcea tot mai mare și urca, urca întruna. În curând avea să-i ajungă la gură, apoi să țâșnească afară, sărind până hăt, în tavan. Micul balon dinăuntrul ei se făcea tot mai mare și din cauza lui simțea furnicături în tot corpul, în brațe și picioare, de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o frunză de izmă. Oare ce să fie? se întrebă ea, cu ochii strâns închiși, încercând să-și aducă aminte ce se întâmplase cu o zi în urmă.

— E ziua ta, se auzi un glas lângă ea, iar ochii i se deschiseră brusc.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Lângă pat, în picioare, stătea un băiat ciudat, cu o față slabă și urâtă și părul atât de roșu încât lumina camera. Purta un costum negru de catifea, șosete și pantofi roșii, iar pe umăr îi atârna, goală, o traistă uriașă pentru cărți.

— Tu cine ești? întrebă ea, privindu-l uluită pe băiatul roșcovan.

— Îmi zice Maurice, răspunse băiatul.

În ochi avea picățele aurii ciudate, ca niște scântei.

— Scularea!

Ea rămase nemișcată, privind prin încăpere. Cel mai curios lucru era că, în afară de Maurice și de ea, în cameră nu se mai afla nimeni. În fiecare dimineață, când se trezea, în cameră erau mama ei și Dicky, iar în scurt timp apărea și Alice s-o ajute să se îmbrace și să se pregătească de școală. Dar în acea zi nu mai era nimeni acolo, în afară de roșcovanul cel ciudat care stătea lângă patul ei, privind-o cu ochii lui stranii, cu picățele galbene.

— Scularea! repetă băiatul.

— Nu sunt îmbrăcată, spuse ea.

— Ba ești, răspunse băiatul. Scularea!

Așa că trase la o parte cuvertura, se dădu jos din pat și, într-adevăr, era îmbrăcată – cu ciorapi, pantofi și rochia cea nouă de culoarea levănticii, cu panglica în nuanța ochilor ei. Băiatul roșcovan era la fereastră, cu fața lipită de geam.

— Mai plouă? întrebă ea. Noaptea trecută ploua.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Vino să vezi, spuse băiatul, iar ea veni lângă el și văzu pe geam copacii negri cu crengile golașe, șiroinde, în bătaia ploii.

— Aș vrea să nu plouă de ziua mea, spuse ea dezamăgită. Eu zic că s-ar putea să stea ploaia azi, nu crezi?

Roșcovanul se uită la ea, apoi întoarse privirea și deschise fereastra.

— Vai, nu face asta! exclamă ea, dar tăcu apoi, pentru că imediat ce fereastra se deschise, în loc de ploaie și de copacii negri ai iernii văzu o ceață ușoară, cenușie, cu miros de glicină, din adâncurile căreia se auzeau glasuri slabe, îndepărtate, strigând:

— Coboară, Dulcie! Coboară, Dulcie!

Privind prin canatul de sus al ferestrei, pe geam, văzu ploaia și copacii negri și triști, iar dincolo de geamul deschis, ceața ușoară, cu parfum de glicină, și vocile care spuneau:

— Coboară, Dulcie! Coboară, Dulcie!

— Măi să fie, ce ciudățenie! spuse ea, privindu-l pe băiatul roșcovan care scormonea preocupat în traista lui uriașă.

— Asta pentru că e ziua ta, o lămuri el.

— Dar nu mi s-a mai întâmplat niciodată una ca asta de ziua mea.

— Ba poate că da, răspunse băiatul, scoțând ceva din traistă. Ăsta-i rostul zilelor de naștere. Iar în noaptea de dinainte de ziua ta – o privi cu ochii lui stranii, cu picățele aurii –, dacă te bagi în pat cu piciorul stâng înainte și întorci perna pe partea

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

cealaltă înainte să adormi, se poate întâmpla orice, adăugă el cu înțelepciune.

— Ei, păi exact așa am făcut azi-noapte, spuse ea. Dar cine mă strigă?

— Ce-ar fi să te uiți și să vezi? propuse băiatul, așa că ea se aplecă pe fereastră spre ceața caldă, parfumată, iar acolo, jos, stăteau Alice cu Dicky și George, care locuia chiar peste drum, uitându-se cu toții în sus la ea.

— Hai jos, Dulcie!

— Așteptați-mă! le strigă ea, iar băiatul roșcovan se duse iar la fereastră.

Ținea în mână o scară de jucărie lungă de vreo cincisprezece centimetri, pe care o ridică în dreptul gurii și suflă în ea, iar scara începu să se facă tot mai mare și mai lungă. Roșcovanul pufăia și sufla, iar scara se făcea tot mai lungă și mai lungă până când, în sfârșit, capătul ei atinse pământul, iar Alice o ținu să nu se miște, pentru ca fata să coboare până la ei.

— Ai făcut și tu ochi, Somnorilă? întrebă George, iar Dicky îl îngână:

— Somnorilă, Somnorilă!

Era un băiețaș de-o șchioapă și repeta mereu tot ce ziceau ceilalți.

Roșcovanul coborî pe scară, se aplecă și apăsă cu degetul pe un mic buton strălucitor de pe scară, la care scara se dezumflă

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

cu un *fâsss* și redeveni o scară de jucărie lungă de vreo cincisprezece centimetri. Băiatul o vârî la loc în traistă.

— Îmi zice Maurice, spuse el sec, uitându-se de la Alice la Dicky și apoi la George cu ochii lui cu picățele galbene. Haideți.

Ceața era ca un cort mare care-i împresura și-i acoperea și prin care adia un vânticel cald, cu parfum de glicină. Traversară peluza și ieșiră în stradă, unde roșcovanul se opri iar.

— Ei, cum mergem? spuse el. Pe jos, cu mașina sau cu poneii?

— Ponei! Ponei! strigară Dulcie și George, iar Dicky spuse:

— Ponei! Ponei! Vleau să mă dau cu poneiu'!

Dar Alice nu se înduplecă.

— Nu, domne, spuse Alice, io cu Dicky nu ne dăm cu nici un cal și nici tu n-ai ce căta pe cal, Dulcie.

— O, Alice!

— Nu, domne, repetă Alice, știi că mamă-ta nu te lasă cu calu'.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

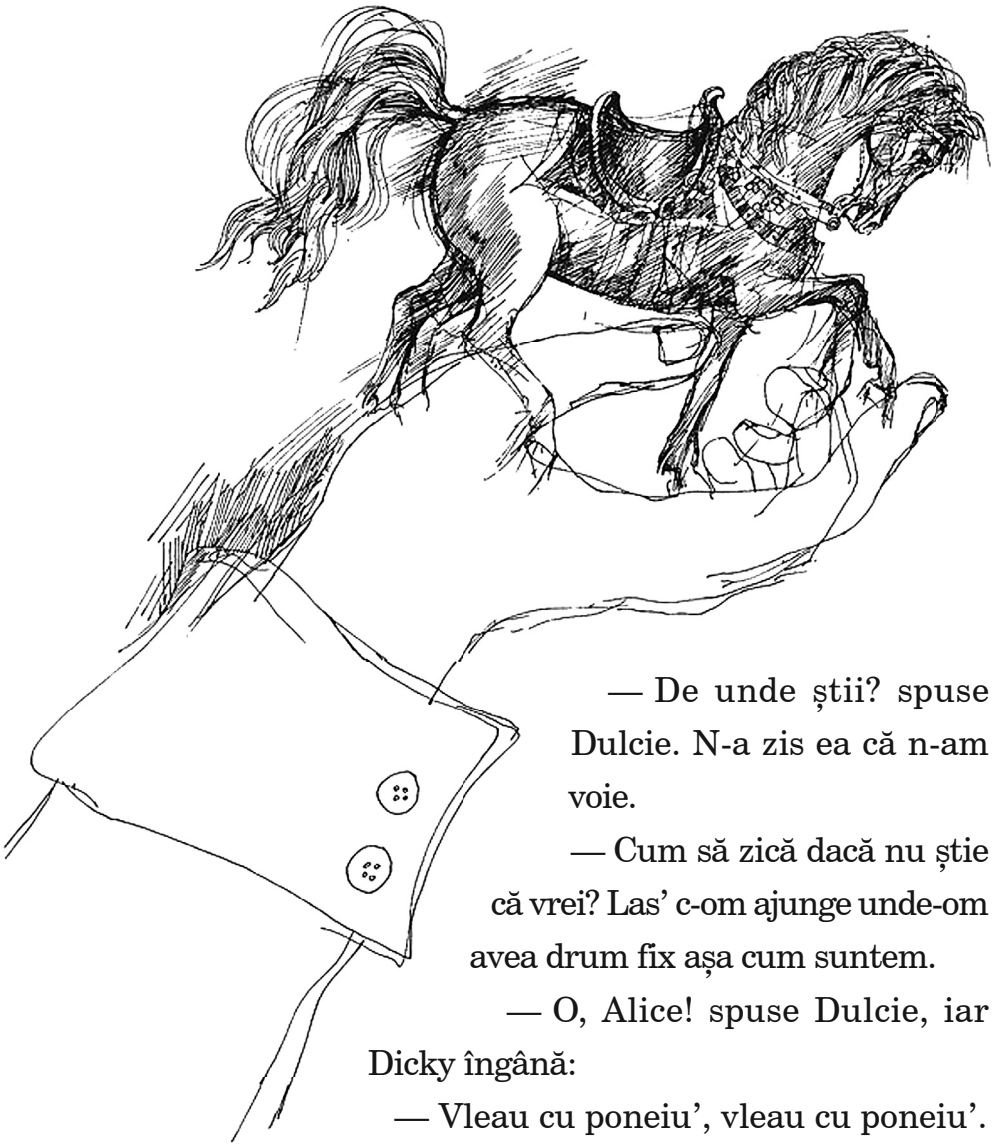

— De unde știi? spuse Dulcie. N-a zis ea că n-am voie.

— Cum să zică dacă nu știe că vrei? Las' c-om ajunge unde-om avea drum fix așa cum suntem.

— O, Alice! spuse Dulcie, iar Dicky îngână:

— Vleau cu poneiu', vleau cu poneiu'.

— Alice și cu Dicky pot să meargă cu șareta trasă de ponei, propuse roșcovanul. Nu ți-e frică de șaretă, nu?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Nu mi-o fi, spuse Alice, șovăitoare. Mai bine merge și Dulcie cu șareta.

— Nu, eu vreau călare pe ponei. Te rog, Alice.

— Sunt ponei blânzi, spuse roșcovanul. Uitați.

Caută în traistă și scoase un ponei Shetland cam cât o veveriță, cu un căpăstru roșu, cu clopoței argintii și o șa roșie. Dulcie țipă de încântare, iar Dicky încercă să se cațăre pe piciorul băiatului.

— Eu! Eu! strigă George! Eu primul: am zis primul!

— Poneiu' meu, poneiu' meu! strigă Dicky. A meu primu'!

— Ia s-aveți voi răbdare, spuse roșcovanul, ridicând deasupra capului poneiul care lovea și-i scurma în palmă cu copitele lui mititele. Hai, dați-vă în lături!

Se dădură în lături, iar băiatul îngenunche și lăsă poneiul pe pământ, își apropie gura de oblâncul șeii și începu să sufle. Pe măsură ce sufla, poneiul se făcea tot mai mare, bătând din picioare și scuturându-și frâul zornăitor; băiatul se ridică în genunchi, pufăind și suflând în continuare, apoi în picioare, în vreme ce poneiul creștea văzând cu ochii. În sfârșit, își înălță capul.

— Poftim, spuse el. Vă convine cât e de mare?

— Ăsta pentru cine-i? întrebă Alice iute.

— Al meu! Al meu! strigară într-un glas George și Dicky.

— Nu, ăsta e pentru Dulcie, spuse băiatul roșcovan.

— Atunci să-l mai dezumfli nițel, veni prompt replica lui Alice. E prea mare pentru Dulcie.

— Nu, nu! sări Dulcie. Uite, Alice! Uite cât e de blând.